

inimesed warjupaika leidfid. Kuda enamiiste kõiges niisugustes paikades lugu, nõnda räägiti ka siin, et enne mõnda wiirastust salateedel kuulda ja näha oli olnud. Eõamehed naerfid igaford, kui neile waimude rändamisest midagi räägiti. Ommeategi pidi wiimaks naljaks arwatut loost tõsi tõusma. Üks soldat seifis kaunis walgel suwe ööl wahi korral ühe wana torni wärawa ees, kust kitsas trep ülesse senna kambri wiis, kus pealiku korter oli. Waht kõnnib, püsib ülal, edasi tagasi wärawa ees, kui äkitselt üks walge hobune õue peal nähtawaks saab. Väljast ei wõinud elajas senna tulla, sest ümberringi õue jookfid kindlad müürid, ja wärawad olid lukus. Hobune wahtis hiilgawal sõraskimil wahisoldati peale. Julge südamega mehel ei olnud kartust, waid tema pidas nõuu, hoost kinni püüda, lootes hommiikul peremehe käest jooduraha teenida, kui hobuse käte wiib. Terasemalt waadates nägi mees, et kimlil terawa kõrwade taga suured silu sarwed seifid, ja inimese jalad al olid. Seal kukus mehe süda püksi ja tegi jalad nii raskeks, et sammu paigast ei jõudnud tõsta. Tema mõtles: „Kui sina mulle midagi wiga ei tee, siis ei taha ka mina sinu külge puutuda.“ — Torni kel ldi praego üks, seal kadus hobune ära, kui oleks ma siise waunud. Mõud ajas hirm mehikesel iuksed püsti kui sea arjaksed; hirm oli teda küpsetanud, et ta sõna ei wõinud suust wälja saada, kui teine mees teda wahisorralt peastma tuli. Pääwa walguis tõi

teisel hommiikul mehele julgust ja tegi leelepaelad wallali; tema jutustas oma õõsest imeliku lugu teisetele; jut tõusis aegamööda ka pealiku kõrwa, kes seda asja naeruks pani. Aga kui sest nähtud hobuse waimust pikemalt sõameeste hulgas suuremat lori tehti, kui pealiku meelepärast oli, ja tema nägi, et mitu wahwa sõameest tondi kartuse küttesse langes, siis laekis ta tondinägijat oma ette kutsuda. Siin sõitles tema soldatit ebauskliku meele ja tühja kartuse pärast; selle peale andis ta kõigile alamatele kindlat käsku: et esimene, kes õõsel kimlit jälle silma pidi saama, sedamoid tema toapoissi pidi kutsuma. Toapoissile kinnitas pealik: Sina pead mind unest ülesse äratama, et ma oma silmaga wõin lugu näha saada. Mis nüüd sündis? Enne kui nädala pääwad mööda jõudfid, tuli toapoiss ühel ööl herat äratama; sest kimmel hobune seifis jälle seallamas kohas, kus teda esimest korda oli nähtud. Wäepealik tegi kobe kõra; rahwas jooksis igalt kohalt koku, ime-elajat waatama; ka kohtuwanem tuli oma sulastega senna. Lugu oli tõssi! kimmel seifis nende silmade nähtawal. Igas mees wõib kül arvata, mis suurt nende imekõpanemine oli; sest ei pealikul ega kohtuwanemal olnud niisugust hoost tallis, mis ennast oleks wõinud lahti kiikuda ja hoowi peale tulla. Kinnast luku pandud wärawad tunniastasid teiselt poolt, et wäljast kedagi siise ei wõinud peasta. Siiski nägi pealiku herra, et hobusel ei silu sarwi pääs ega inimese